

Λένε, ότι το να μεγαλώνει κανείς παιδιά είναι ...τέχνη! Ή την έχεις ή δεν την έχεις. Κι αν την έχεις πρέπει να προσέξεις πολύ τί θα δεχθείς και τί θα αρνηθείς σε ένα παιδί. Με λίγα λόγια να κρατάς τις ισορροπίες...

Εύκολες οι θεωρίες, στην πράξη όμως τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά. Κάθε παιδί έχει την δική του προσωπικότητα, το δικό του χαρακτήρα και είναι δύσκολο ίσως αδύνατο να βρεθεί η μαγική 'συνταγή' που θα μας βοηθήσει να το καθοδηγήσουμε στο σωστό -κατά τη γνώμη μας- δρόμο. Υπάρχουν παιδιά ατίθασα, δύσκολα στο χαρακτήρα που φέρνουν τους γονείς σε απόγνωση. Σε αυτό το αδιέξοδο βρέθηκε και η κα Τζένιφερ η οποία έβλεπε την πανέμορφη κόρη της να διαμορφώνει έναν επικίνδυνο και αποκρουστικό χαρακτήρα. Η γαλανομάτα Τζεζ, στην ηλικία των 13 χρόνων, μεταμορφώθηκε σε πραγματικό τύραννο. Άρχισε να μιλά άσχημα, να καπνίζει, να βγαίνει κρυφά, να πίνει και γενικά να μη δίνει λογαριασμό σε κανέναν και για τίποτα. Δεν είχε διάθεση να ακούσει κανέναν και στο λεξιλόγιό της δεν συμπεριλαμβανόταν η λέξη 'κανόνας'. Δεν διάβαζε, στα 16 της χρόνια παράτησε το σχολείο, αδιαφόρησε για την τεχνική σχολή που παρακολουθούσε και γενικά σπαταλούσε τις μέρες της πίνοντας και καπνίζοντας.

Σε κατάσταση απελπισίας ήταν η μητέρα της καθώς έβλεπε την κόρη της να καταστρέφει τη ζωή της καθημερινά, χωρίς λόγο. Η αστυνομία την είχε 'μαζέψει' από το δρόμο όταν την βρήκαν να τρέχει με φίλους της πάνω σε ράγες τραίνων. Μια άλλη φορά την μετέφεραν στο νοσοκομείο με πρόβλημα στο συκώτι από το πολύ ποτό. Κλέβει συνεχώς χρήματα από τη μητέρα της και οι διαφωνίες μέσα στο σπίτι είναι συνεχόμενες... Η θεωρία που έχει διαμορφώσει η Τζεζ για τη ζωή είναι 'θα κάνω ότι θέλω μέχρι να βαρεθεί η μάνα μου και να με παρατήσει ήσυχη'.

Τα χέρια σηκώνει και ο πατέρας της Τζεζ ο οποίος με φανερή λύπη δηλώνει: όταν γεννήθηκε η Τζεζ είχε μια 'σπίθα' στο βλέμμα της και πίστεψα ότι ήταν σοφία. Τελικά... αποδείχθηκε 'περιφρόνηση' για τους ιδιους τους γονείς της.

Ένας συνάδελφος της Τζένιφερ της πρότεινε να τη στείλει σε κάποια αυστηρή οικογένεια για 10 μέρες. Ίσως αυτό να ήταν το 'κλειδί' στην επαναφορά της Τζεζ στην πραγματικότητα. Υπάρχει μια εκπομπή στο κανάλι 7 "World's strictest parents". Νεαρά, ατίθασα παιδιά στην Αυστραλία, πηγαίνουν στο εξωτερικό για μία εβδομάδα να ζήσουν κοντά σε οικογένειες με πειθαρχία και σεβασμό. Αυτές οι οικογένειες έχουν αυστηρούς κανόνες. Η ανυπακοή αυτών των κανόνων τιμωρείται εξίσου αυστηρά. Στόχος της εκπομπής είναι να προσεγγίσουν αυτά τα 'δύσκολα, εκτός ελέγχου' παιδιά και να τα μάθουν πως είναι να ζει κανείς με τους κανόνες κάποιων άλλων ανθρώπων.

Μπορεί άραγε λίγες 'σκληρές' μέρες να βοηθήσουν αυτά τα ανεξέλεγκτα νεαρά παιδιά να βρουν το δρόμο τους; Είναι δυνατόν επτά αυστηρές μέρες να ανατρέψουν κακές συνήθειες αρκετών χρόνων; Η Σόνια Ουίλκς πα-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

'καμουφλάρουμε' τις έντονες ανησυχίες και τα ταμπού μας. Να μην είμαστε υπερβολικοί στις αντιδράσεις μας και να μην φτάνουμε στα άκρα. Η ζωή δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ας μην ξεγελιόμαστε από τα μηχανήματα και τα κουμπιά. Η ζωή έχει να κάνει με την ψυχή των ανθρώπων κι εκεί μέσα δεν χωρούν ούτε μηχανήματα, ούτε κομπιουτεράκια. Ας κάνουμε μια προσπάθεια να διαβάσουμε τον εσωτερικό κόσμο των παιδιών μας και ίσως έτσι καταφέρουμε να τα μάθουμε να ζούνε και να νικάνε χωρίς να αυτοκαταστρέ-

“Το να έχεις παιδιά δεν σε κάνει γονιό, όπως και το να έχεις πιάνο δεν σε κάνει πιανίστα”...

ραγωγός της εκπομπής αυτής πιστεύει ότι το πρόγραμμα αυτό μπορεί να προσφέρει μια τελευταία ευκαιρία στους έφηβους να 'αλλάξουν δρόμο' πριν να είναι πολύ αργά.

Η Τζεζ τελικά δέχθηκε να μείνει για δέκα μέρες με μια οικογένεια, πολύ αυστηρή στο Indiana. Ήταν υποχρεωμένη να συμμετέχει ενεργά στις δουλειές του σπιτιού, να μην βρίζει, να μην πίνει, να βοηθά σε διάφορα κοινωνικά έργα...

Το ερώτημα είναι εάν τελικά το ταξίδι αυτό της Τζεζ απέφερε καρπούς... Η ίδια ομολογεί. "Συνεχίζω και κάνω αυτό που θέλω με μια βασική προϋπόθεση. Σέβομαι την μητέρα μου. Συνειδητοποίησα τελικά ότι η μητέρα μου δεν μου επιβάλλει πράγματα με τον τρόπο που μου επέβαλλε η οικογένεια αυτή. Της οφείλω τουλάχιστον σεβασμό".

Στο ερώτημα 'τί προκάλεσε αυτή τη μεταστροφή του χαρακτήρα της', είπε. Οι γονείς μου είναι χωρισμένοι. Δεν υπήρχε επικοινωνία μεταξύ τους και εγώ το εκμεταλλεύτηκα και τους έλεγα ότι παραμύθια μου κατέβαίναν στο κεφάλι. Σιγά-σιγά έμαθα να χρησιμοποιώ τους ανθρώπους και να εκμεταλλεύομαι καταστάσεις για να κάνω ότι θέλω".

Οι δηλώσεις της νεαρής Τζεζ έφεραν στο μυαλό μου μια πολύ σοφή φράση του Μ. Λέβιν: "Το να έχεις παιδιά δεν σε κάνει γονιό, όπως και το να έχεις πιάνο δεν σε κάνει πιανίστα"...

Τα χρόνια της εφηβείας είναι τα πιο δύσκολα και ίσως και τα πιο επικίνδυνα. Είναι η περίοδος των συναισθηματικών και βιολογικών αλλαγών στη ζωή ενός παιδιού. Είναι η εποχή που το κάθε παιδί ενδιαφέρεται ελάχιστα για το μέλλον και ζει για το παρόν. Είναι διατεθειμένα να 'δοκιμάσουν' τα πάντα προκειμένου να επισπεύσουν την ενηλικίωσή τους.

Το μόνο που μπορούμε εμείς οι γονείς να κάνουμε είναι να προσφέρουμε ένα ήρεμο και φιλικό περιβάλλον στα παιδιά μας. Ένα περιβάλλον αγάπης που θα αποτελεί το σίγουρο καταφύγιό τους! Να είμαστε καλοί ακροατές και να προσπαθούμε με τρόπο να

φροντά.

Δεν θα πρέπει να ξεχνούμε ποτέ τους σπουδαίους στίχους ενός ποιήματος που έγραψε η Ντόροθυ Λο Νόλτε στα 1954:

«Όταν τα παιδιά ζουν μέσα στην ανεκτικότητα, μαθαίνουν να έχουν υπομονή.

Όταν τα παιδιά ζουν μέσα στον έπαινο, μαθαίνουν να εκτιμούν.

Όταν τα παιδιά ζουν μέσα στην αποδοχή, μαθαίνουν να αγαπούν.

Όταν ζουν μέσα στην επιδοκιμασία, μαθαίνουν να αγαπούν τον εαυτό τους.

Όταν ζουν μέσα στην αναγνώριση, μαθαίνουν ότι είναι καλό να έχουν στόχους.

Όταν ζουν μέσα στην προσφορά, μαθαίνουν να είναι γενναιόδωρα.

Όταν ζουν μέσα στην ειλικρίνεια, μαθαίνουν να είναι φιλαλήθη.

Όταν ζουν μέσα στη δικαιοσύνη, μαθαίνουν να είναι δίκαια.

Όταν τα παιδιά ζουν μέσα σε φιλική ατμόσφαιρα, μαθαίνουν ότι ο κόσμος είναι φιλικό κι ευχάριστο μέρος για να ζουν».

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Ένας μπαμπάς μπαίνει στο φαρμακείο μαζί με τον 13χρονο γιο του. Ο γιος βλέπει τα κουτάκια των προφυλακτικών και ρωτάει:

- Τι είναι αυτά, μπαμπά;

Κι ο μπαμπάς, απαντάει ειλικρινά:

- Αυτά, γιόκα μου, τα λένε προφυλακτικά. Οι άντρες τα χρησιμοποιούν για να κάνουν ασφαλές σεξ.

- Ααα.. κατάλαβα!, απαντάει το αγόρι. Μας έδειξαν και στο σχολείο, στο μάθημα της σεξουαλικής αγωγής.

Μετά κοιτάει ένα πακέτο των 3 και ρωτάει:

- Γιατί έχει μόνο 3 αυτό το πακέτο, μπαμπάκα;

- Αυτό, αγόρι μου, είναι για τα παιδιά του γυμνασίου. Ένα για την Παρασκευή, ένα για το Σάββατο κι ένα για την Κυριακή.

Τότε ο μικρός κοιτάει το άλλο πακέτο που έχει μέσα 6.

- Κι αυτό, μπαμπά; Γιατί έχει 6 μέσα;

- Αυτό είναι για τους φοιτητές: δύο για την Παρασκευή, δύο για το Σάββατο και δύο για την Κυριακή.

Τότε ο μικρός βλέπει εκείνο το πακέτο που έχει μέσα 12. Και γεμάτος απορία ρωτάει:

- Κι αυτό, μπαμπά, που έχει μέσα 12;

Κι ο μπαμπάς, αναστενάζει και του εξηγεί:

- Αυτά παιδί μου, είναι για παντρεμένους. Ένα τον Ιανουάριο, ένα τον Φεβρουάριο...

Διάκριση σε Έλληνα ογκολόγο

Αυστραλία- Το βραβείο Pride of Australia έλαβε, πριν λίγες μέρες, ο ομογενής γιατρός ογκολόγος Δρ Γεώργιος Κανουράκης, σε ένδειξη αναγνώρισης της προσφοράς του στην κοινότητα του Μπαλαράτ. Πρόκειται για μια σπουδαία διάκριση από τη μεγαλύτερη ημερήσια εφημερίδα της Αυστραλίας.

“Ο Δρ. Κανουράκης αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για κάθε γιατρό”, είπε ο διευθύνων σύμβουλος των εφημερίδων “Χέραλντ Σαν” και “Γουίκλι Τάιμς”, Πίτερ Μπλάντεν, που έχουν δημιουργήσει το συγκεκριμένο θεσμό για τους νικητές του οποίου ψηφίζουν οι αναγνώστες. “Κάθε δεκαπενθήμερο επισκέπτεται εθελοντικά τους ασθενείς του στα σπίτια τους για να τους εξετάσει. Η προσφορά του στην επαρχιακή Βικτώρια και στους ασθενείς του είναι τεράστια”, λέει ο κ. Μπλαντέλ.

Ο Δρ Κανουράκης, από την πλευρά του, μετά την αναγνώριση των υπηρεσιών του και την βράβευσή του, δήλωσε στην αγγλική έκδοση του “Νέου Κόσμου” ότι το βραβείο ήταν στην κυριολεξία κάτι που ποτέ δεν περίμενε. “Τη δουλειά μου έκανα πάντα και τίποτε παραπάνω. Δεν ήθελα να αναγκάζω τους ασθενείς μου να ταξιδέψουν στη Μελβούρνη”, ανέφερε χαρακτηριστικά ο Δρ. Κανουράκης. Να αναφέρουμε ότι ο Δρ Κανουράκης σπούδασε, αρχικά, στη Μελβούρνη και εργάστηκε για αρκετά χρόνια ως παιδίατρος-ογκολόγος στο Βασιλικό Νοσοκομείο Παίδων της Μελβούρνης. Στη συνέχεια, έφυγε για δύο χρόνια στην Βοστώνη όπου και ασχολήθηκε με την έρευνα στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ. Μετέπειτα, αποφάσισε να εργαστεί στην επαρχία και να ασχοληθεί με ενήλικες ασθενείς. Από το 1996 εργάζεται στο Μπαλαράτ.

